

Arrest

nr. 121 152 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door X, op 11 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan B.J., geboren te (...) op (...)

van Filipijnse nationaliteit, verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde P.M.B., geboren te (...) op (...),

van Canada nationaliteit, verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7,1,1° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij schrijven van de griffie van 19 december 2013 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift, waarbij haar werd gevraagd om binnen de acht dagen na deze kennisgeving haar administratief dossier en desgewenst een nota met opmerkingen over te maken. Verwerende partij heeft noch een nota, noch een administratief dossier ingediend. Ter terechtzitting betwist zij dit niet en verwijst zij *"naar de stukken die u hebt"*, in casu enkel het verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

"- Artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 (hierna verkort het KB) ;

- Artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 (hierna verkort Vw);

- Artikel 8 EVRM ;

- Artikel 3, 9 en 10 IVRK

- iuncto de materiële motivatieplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"De bestreden beslissing stelt:

(...)

M.a.w. wordt door verweerder aan de legaal in België (bij haar Belgische man) verblijvende moeder van een kind van 9 jaar oud bevel gegeven om haar kind terug te brengen naar de Filipijnen ... terwijl er niet geweten is waar de Canadese vader van het kind verblijft, terwijl deze alreeds van in den beginne uit het leven van diens kind is verdwenen.

Artikel 118 KB van het KB stelt dat behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 118 KB van het KB alleen betrekking heeft op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 339).

Van zodra een kind een begeleide minderjarige is, volgen die het statuut van hun ouder(s).

Verweerder kan bezwaarlijk stellen dat het kind M.P., wonende bij diens moeder J.B. en stiefvader A.H. een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is.

Bovendien, zelfs indien verweerder zou aannemen dat het kind M.P. een NBMV is (quod certe non), dan zou verweerder minstens art. 61/14 e.v. Vw in rekening moeten brengen, waarbij overeenkomstig art. 61/17 Vw. dient te worden gezocht naar een duurzame oplossing, rekening houdend met artikel 9 en 10 van het IVRK en het hoger belang van het kind, waarbij de gezinshereniging met de ouders (i.c. moeder J.B.) primordiaal is.

Ook indien men niet uitgaat van het foutieve standpunt van een NBMV, doch van het correcte standpunt van moeder en kind, waarbij moeder in duurzaam legaal verblijf in België is, dan nog dient verweerder overeenkomstig art. 74/13 Vw. bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (i.c. bevel tot terugbrengen) rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, bij het nemen van de beslissing. In casu werd duidelijk geen enkele rekening gehouden noch met het hoger belang van het kind, noch met het gezins- en familieleven van moeder en kind. Minstens wordt op geen enkele wijze gemotiveerd hoe het afgeleverde bevel tot terugbrenging in casu geen schending zou uitmaken van het hoger belang van het kind (art. 3 IVRK en art. 74/13 Vw) alsook van het recht op gezins- en familieleven zoals beschermd door art. 8 EVRM, art. 9 en art. 10 IVRK en art. 74/13 Vw.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu is het duidelijk dat verweerder niet van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, minstens deze niet correct beoordeelde en bijgevolg kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Minstens is één en ander meest onzorgvuldig beslist geworden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Minstens is de beslissing kennelijk onredelijk alwaar het duidelijk is voor elk weldenkend mens dat van verzoekster (aan wie de beslissing ook ter kennis werd gesteld als moeder van zoon M.) niet kan worden verwacht dat zij OFWEL haar kind terugbrengt naar de Filipijnen om daar door derden te worden opgevoed terwijl verzoekster bij haar echtgenoot verblijft in België, OFWEL dat zij haar Belgische echtgenoot dient te verlaten ondanks haar verblijfsrecht in België om met haar kind naar de Filipijnen terug te keren.

Elke van bovenstaande hypothesen maakt een disproportionele schending van artikel 8 EVRM uit, waaromtrent door verweerder in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept."

3.2. Verzoeker werpt onder meer de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familielevens en zijn gezondheidstoestand. Hij werpt op dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing in essentie verwijzen naar de motieven van een bijlage 20. Gelet op het ontbreken van een administratief dossier, beschikt de Raad niet over deze bijlage 20. Elke informatie betreffende de redenen waarom verzoeker het verblijf wordt geweigerd ontbreekt dan ook. Bijgevolg kan uit de bestreden beslissing, die verwijst naar de motieven van de bijlage 20, niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan over welke feitelijke gegevens verwerende partij precies beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De onmogelijkheid om een wettigheidscontrole uit te oefenen leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA